

Név: Horváth Anna Csenge
Szak, évfolyam: ÁOK, VI. évf.
Tanév: 2016/2017
Célország, város: Lengyelország, Krakkó
Fogadó intézmény: Jagiellonian University

Az Erasmus+ programról felsőbb éves hallgatóktól hallottam először, majd a kari Erasmus iroda honlapján kerestem további információkat a kiutazással kapcsolatos lehetőségekről. Később az Erasmus munkatársak által küldött e-mailek tájékoztattak minket a tervezett orientációs nap időpontjáról, ahol feltehattük kérdéseinket is. Mindezeknek köszönhetően 2016 szeptemberétől Krakkóban tölthettem a gyermekgyógyászat és a neurológia gyakorlatomat, összesen kilenc hetet.

Budapestről busszal jutottam ki, az út 6,5 óra hosszú volt és 10 Euroba került. Természetesen Krakkón belül szükség volt jegyre a tömegközlekedés igénybevételéhez, de az árak hasonlóak voltak, talán még barátiabbak is, mint Pécsen. Taxival nem utaztam, nincs tapasztalatom a díjszabással kapcsolatban.

A belvárosból 25 perc alatt jutottam ki a szálláshoz. A kollégiumot a fogadó egyetem biztosította a külföldről érkező hallgatók számára, amire online kellett jelentkezni a kiutazást megelőző hónapokban. Modern, újonnan épített, jól felszerelt szállás volt. Alapvetően kétszemélyes szobák voltak, de egyedül is ki lehetett őket venni. Viszonylag kicsi volt a hely, de minden szobához saját fürdő tartozott, amit így értelemszerűen saját magunknak kellett takarítani. Minden szinten egy-egy konyha volt, ami 2 sütővel, 2 tűzhellyel, egy mikróval és mosogatókkal rendelkezett. Ezekon kívül mindenki kapott szobánként egy hűtőt és egy konyhaszekrényt, amit kulccsal tudtunk nyitni, zárni. Az alagsorban volt egy aerobic terem, mosóhelyiség, illetve a szárogató. 10-12 mosógép állt a rendelkezésünkre, illetve 4 szárítógép, valamint a kollégium biztosított több szárítót is, amire mindenki teregethetett. Ezt a helyiséget is tudtuk zárni.

Hiányosságként a személyzet nyelvtudását említeném. Elég nehézkes volt az elején bármit is elintézni, kérdeznem, mivel még nem nagyon volt diák, akinek a segítségét tudtam volna kérni a fordításban, és a portások se angolul, se németül, se magyarul nem beszéltek. Így jobb híján a google transzlatorral próbáltam megértetni magam.

Egy hónapra 450 zlotyt kellett fizetni, illetve lehetett nagyobb szobát kapni havi 550 zlotyért. Minden megkezdett nem teljes hónapban további 17 zlotyt számoltak fel a szállásért naponta.

A közelben volt a bevásárlóközpont is, maximum 5 percnyi sétára, ahol mindent be lehetett szerezni. Sőt, még egy önkiszolgáló étterem is üzemelt benne, ami elég széles választékkal bírt. Kiadósan meg lehetett ebédelni 15-20 zlotyért.

Az első hónapban egyedül laktam a szobában, ugyanis a lengyel diákoknak csak októbertől kezdődött az őszi szemeszter. Az a hónap viszonylag unalmasan telt, és a kórházban sem volt túl izgalmas az élet. A gyermekgyógyászat gyakorlatomból két hetet a gasztroenterológián, két hetet a perinatális intenzív terápiás osztályon, egy hetet pedig a neurológián töltöttem.

Egyedül az újszülött intenzíven rendeltek ki mellém mentort, aki ténylegesen tanított és magyarázott is, a többi gyerekosztályon nem foglalkoztak velem túl sokat. Az is probléma volt, hogy hiába próbáltam volna magamtól beteget vizsgálni, kikérdezni, a gyerekek többsége nem beszélt még angolul.

A gyermekkorházban nem üzemelt étterem, egyetlen büfé volt, ahol a hideg ételek mellett csak gyorsételeket árultak.

A következő négy hetet a neurológián töltöttem, és mivel én voltam az egyetlen szigorló, beosztottak a negyedéves angol programos hallgatókhoz. Részt vettem a nekik tartott szemináriumokon és gyakorlatokon egyaránt, az orvosok motiváltak voltak, jól oktattak, és sok mindent tanultam. Ezen kívül az is nagyon tetszett, hogy kis (5 fős) csoportokba osztottak minket, így könnyebben össze tudtam barátkozni a diákokkal. Ez kifejezetten üdítő volt, ugyanis egészen addig nem volt nagyon társaságom, mivel nem biztosítottak számomra kapcsolattartót a diákok közül.

Októbertől a szobatársam is megérkezett, aki egy nagyon kedves lengyel orvostanhallgató volt, de abban az évben kezdte az egyetemet, így nagyon sokat kellett tanulnia, és nem sok időnk volt közös programokra.

A többiekkel viszont sokat szórakoztunk, megmutatták nekem a várost is, jártam a Wawelben, láttam Smok-ot, a sárkányt, voltam a Rakowicki temetőben, a wielickai sóbányában és a Schindler gyárban; megnéztem a Jagelló Egyetem épületeit, ettem hagyományos lengyel ételeket, sétáltam a kivilágított belvárosban, és sok finomságot kóstoltam a Zsidó negyedben.

Erasmusos programok viszont annál kevésbé voltak, nekem konkrétan egyről sem küldtek tájékoztatást, ami nem tett felhőtlenül boldoggá... Azért persze jól éreztem magam; a diákok beköltözése után sok kis pajtásra tettem szert, akik nagyon kedvesek, viccesek voltak.

A kinti megélhetési költségek nagyjából hasonlóak, mint Magyarországon. Nagy könnyebbség volt, hogy a szemeszter kezdetével ki tudtam váltani az ottani diákigazolványt, amivel féláron vehettem igénybe a tömegközlekedést. Így egy hónapig 50 zlotyért bármilyen járművön utazhattam. A városban is voltak diákbarát étkezdék, a legtöbb helyen 10% kedvezmény is járt a diákigazolvány felmutatásával.

Az Erasmustól egy másik ország kultúrájával, lakosaival való ismerkedést vártam, illetve kíváncsi voltam, hogy birkózok meg egyedül, idegen nyelven nem csak a mindennapokban, hanem akár a szakmában is.

Sok élménnyel lettem gazdagabb, sok barátot szereztem és több munkakapcsolatot is sikerült kiépítenem. Az is a javamra vált, hogy muszáj volt önállóan intéznem a dolgaimat, ráadásul egy idegen országban, idegen nyelven, ismerősök nélkül, ami mindenképpen kihívás volt számomra. A felmerülő nehézségek ellenére azonban élveztem, és sokat tanultam ez idő alatt. Mindenkinek ajánlanám, különösképpen a nyitott, újdonságokat kedvelőknek, de a többiek is bátran belevághatnak, akár egy baráttal közösen is.

Köszönöm a lehetőséget!